

I didn't sleep much. I couldn't, somehow, for thinking. And every time I waked up I thought somebody had me by the neck. So the sleep didn't do me no good. By and by I says to myself, I can't live this way; I'm a-going to find out who it is that's here on the island with me; I'll find it out or bust. Well, I felt better right off.

So I took my paddle and slid out from shore just a step or two, and then let the canoe drop along down amongst the shadows. The moon was shining, and outside of the shadows it made it most as light as day. I poked along well on to an hour, everything still as rocks and sound asleep. Well, by this time I was most down to the foot of the island. A little ripply, cool breeze begun to blow, and that was as good as saying the night was about done. I give her a turn with the paddle and brung her nose to shore; then I got my gun and slipped out and into the edge of the woods. I sat down there on a log, and looked out through the leaves. I see the moon go off watch, and the darkness begin to blanket the river. But in a little while I see a pale streak over the treetops, and knowed the day was coming. So I took my gun and slipped off towards where I had run across that camp fire, stopping every minute or two to listen. But I hadn't no luck somehow; I couldn't seem to find the place.

But by and by, sure enough, I caught a glimpse of fire away through the trees. I went for it, cautious and slow. By and by I was close enough to have a look, and there laid a man on the ground. It most give me the fantods. He had a blanket around his head, and his head was nearly in the fire. I set there behind a clump of bushes, in about six foot of him, and kept my eyes on him steady. It was getting gray daylight now. Pretty soon he gapped and stretched himself and hove off the blanket, and it was Miss Watson's Jim! I bet I was glad to see him. I says:

"Hello, Jim!" and skipped out.

He bounced up and stared at me wild. Then he drops down on his knees, and puts his hands together and says:

"Doan' hurt me – don't! I hain't ever done no harm to a ghos'. I alwuz liked dead people, en done all I could for 'em. You go en git in de river agin, whah you b'longs, en doan' do nuffn to Ole Jim, 'at 'uz awluz yo' fren'."

Well, I warn't long making him understand I warn't dead. I was ever so glad to see Jim. I warn't lonesome now. I told him I

Nem aludtam sokat. Nem tudtam a gondolkodástól. És mindig, mikor felébredtem, azt hittem, valaki fojtogat. Szóval az alvás sem ért valami sokat. Idővel aszontam magamnak, így nem élhetek; megyek oszt' kiderítem, ki van még itt a szigeten; kiderítem, vagy kudarcot vallok. Hát, ettől rögtön jobban éreztem magam.

Úgyhogy fogtam az evezőmet, és elsiklottam a parttól, csak egy-két lépésnyit, oszt' hagytam a kenut sodródni lent az árnyékok között. Világított a hold, és az árnyékon kívül szinte nappali világosságot árasztott. Már egy jó órája eveztem, de minden mozdulatlanul állt és mélyen aludt. Hát, ekkorra már egész a sziget lábánál jártam. Egy kis hullámzó, hűs szellő kezdett fújdogálni, és ez annyit jelentett, hogy az éjszaka mindjárt bevégzi. Megforgattam a hajót az evezővel, és kiveztem az orrát a partra; osztán elővettem a puskámat, és kiosontam a hajóból be, az erdő szélére. Ott leültem egy rönkre, és kilestem a levelek közül. Láttam, hogy a hold visszavonul éji őrzáratáról, és a sötétség beteríti a folyót. De nem sokkal később észrevettem egy halovány fénysugarat a fák lombja fölött, és tudtam, hogy közelít a nappal. Úgyhogy fogtam a puskámat, és elosontam arrafelé, ahol azt a tábortüzet láttam, meg-megállva egy-két percre, hogy figyeljek. De valahogy nem vót szerencsém, nem találtam meg a helyet. Idővel persze a fák közt tüzet pillantottam meg. Lassan, óvatosan próbáltam megközelíteni. Idővel elég közel kerültem, hogy megvizsgáljam, oszt' ott feküdt egy ember a földön. Ez osztán majdnem rám hozta a frászt. Egy pléd volt a feje körül, az meg majdnem benne a tűzben. Egy sűrű bokorcsoport mögött ültem, olyan hat lábra tőle, és mereven rajta tartottam a szemem. Már szürkés napvilág volt. Nem sokkal utána ásított egyet, kinyújtóztatta tagjait és ledobta magáról a plédet, oszt' Miss Watson fia vót az, Jim! Meghiszem azt, milyen bódog vótam, hogy látom. Aszontam:

„Szia Jim!” és kiugrottam.

Felpattant és eszelősen rám meredt. Oszt' térdre roskadt, összekulcsolta a kezét és aszonta:

„Ne bántsá' – ne! Én oszt' sose' ártottam egy szellemnek se'! Mindég szeröttem a holtakat, és megtettem értük minden tülem telhetőt. Menjé' vissza megin' a folyóba, ahová tartozó' és ne csináj' semmit az öreg Jimme', aki mindég a barátod vót.”

warn't afraid of *him* telling the people where I was. I talked along, but he only set there and looked at me; never said nothing. Then I says:

"It's good daylight. Le's get breakfast. Make up your camp fire good."

"What's de use er makin' up de camp fire to cook strawbries en sich truck? But you got a gun, hain't you? Den we kin git sumfn better den strawbries."

"Strawberries and such truck," I says. "Is that what you live on?"

"I couldn' git nuffn else," he says.

"Why, how long you been on the island, Jim?"

"I come heah de night arter you's killed."

"What, all that time?"

"Yes—indeedy."

"And ain't you had nothing but that kind of rubbage to eat?"

"No, sah—nuffn else."

"Well, you must be most starved, ain't you?"

"I reck'n I could eat a hoss. I think I could. How long you ben on de islan'?"

"Since the night I got killed."

Sok időbe telt elmagyarázni neki, hogy nem vagyok halott. Végtelenül bódogvótam, hogy látom Jimet. Most má' nem leszek magános. Aszontam, nem félek, hogy ő elmondja az embereknek, hol vagyok. Tovább beszéltem, de ő csak ült ott és nézett rám; egy szót se szólt. Oszt' aszontam:

„Má' napvilág van. Reggelizzünk! Rakd meg jól a tábortüzet!”

„Minek tábortüzet csiná'ni, hogy számócát meg ilyen zödségeket főzzünk? De hát neköd van puskád, ugye? Akkó' szerözhethünk jobbat is, mint a számóca.”

„Szamóca, meg ilyen zödségek.” mondtam. „Ilyeneken élsz?”

„Nem tudtam mást szerözni” mondta.

„Mért, mióta vagy itt a szigeten, Jim?”

„Az utánna való éjjel gyüttem, hogy tégödet megöltek.”

„Mi, azóta?”

„Úgy biza'.”

„És nem ettél, csak ilyen vackokat?”

„Nem én – semmi mást.”

„Hát akkó' jól ki lehetsz éhezve, igaz-e?”

„Asszem meg tudnák enni egy egész lovat. Sze'ntem meg tudnák. Oszt' te mióta vagy a szigeten?”

„Aznap éjjel óta, hogy megöltek.”

(Lendvai Dalma 12.A)